

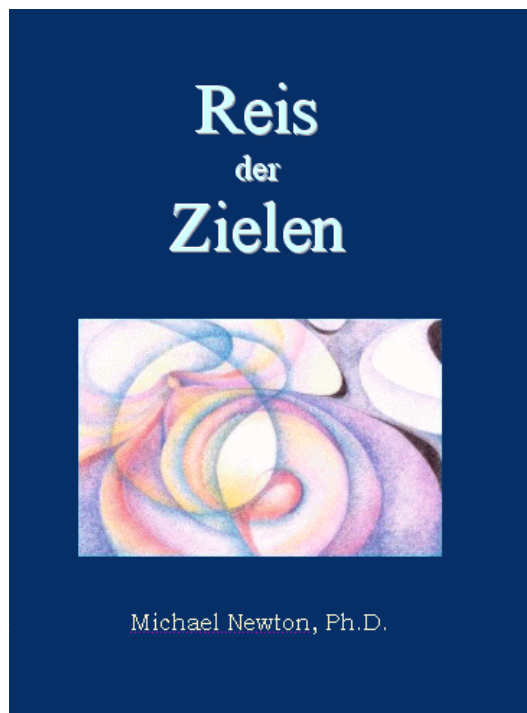
Reis der Zielen: Case studies van het leven tussen levens

Boekbespreking en een korte vergelijking met 'A testimony of Light'

Door EBvL

Wat gebeurt er na de dood? Of vóóordat iemand geboren wordt? Michael Newton, een Amerikaanse psychotherapeut en hypnotherapeut, is zich in de loop van zijn werkende leven met deze vragen gaan bezighouden. Tijdens een zgn. 'regressie', een therapievorm waarbij iemand onder hypnose bracht wordt en vragen gesteld krijgt over zijn of haar vorige leven, stuitte hij op een gebeurtenis die tussen twee levens in plaatsvond. In de tientallen jaren die daarop volgden, ging Newton de ervaringen van zo'n 7000 cliënten documenteren. Zijn boek 'Reis der Zielen' doet hier verslag van aan de hand van meerdere casussen. Het verscheen in 1994 in het Engels, in New Age kringen is het nog steeds een bestseller.

Voor deze boekbespreking heb ik een aantal interessante extracten uit het boek gekozen.¹ Om stil te staan bij wat opvalt in zijn beschrijvingen, zal ik het vervolgens kort vergelijken met 'A testimony of Light', een ander boek dat over hetzelfde onderwerp gaat.

Reis der Zielen, Uitgeverij Charish

De oriëntatiefase

Als eerste een beschrijving van wat er gebeurt na het nemen van de zgn. 'douche'.

¹ Gebruikt is de eerste druk uit 2004. Alle teksten uit het boek staan tussen aanhalingstekens, de weergaven van Newton's gesprekken zijn cursief.

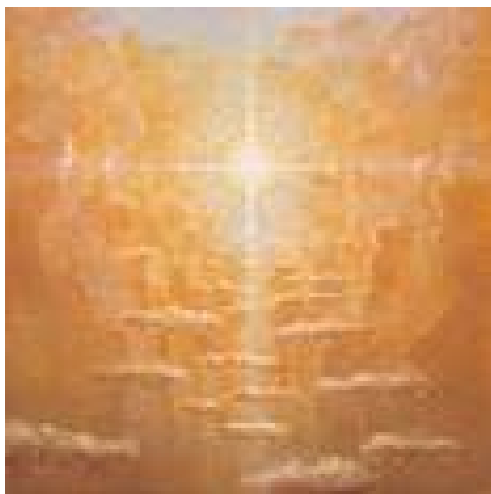
Deze 'douches' nemen zielen volgens Newton kort na hun komst in het hiernamaals, om ongewenste aardse beslommeringen of andere zaken die nog 'kleven', los te kunnen laten.²

'De oriëntatiefase die er direct op volgt (zeker bij jongere zielen), bevat een stevige therapie met je gids. De nieuw verfriste ziel arriveert op dit station om een nabespreking te hebben over het leven dat zojuist is geëindigd. Oriëntatie is ook bedoeld als een intake-gesprek om meer emotionele verlichting te geven en je weer aan te passen terug in de zielenwereld. Mensen onder hypnose die het hebben over de soort therapie die zij ontvangen tijdens de oriëntatie, zeggen dat hun gidsen zacht maar polsend zijn. Stel je jouw favoriete basisschoolleraar voor en je hebt enig idee. Denk aan een standvastige maar bezorgde entiteit die alles weet over jouw leergewoonten, je sterke en zwakke punten en je angsten, die altijd bereid is om met je te werken, zolang jij maar blijft proberen. Wanneer je dat niet doet, stagneert je ontwikkeling. Niets kan worden verborgen door de studenten voor hun spirituele leraren. Er bestaan geen uitvluchten of misleidingen in de telepathische wereld. Er is een enorme variatie in oriëntatiefasen al naar gelang de individuele vorming van de ziel en hun geestelijke staat na het leven dat net geëindigd is. Zielen vertellen dat hun oriëntatie vaak plaatsvindt in een kamer. De inrichting van de setting en de intensiteit van deze eerste conferentie kan variëren na elk leven. De volgende casus geeft je een kort voorbeeld van een oriëntatiefase die ervan getuigt hoe graag de hogere wezens een terugkerende ziel willen geruststellen.

C: In het midden van deze plaats zag ik mijn slaapkamer waar ik altijd als kind zo gelukkig was. Ik zie mijn behang met

² Het gedeelte van de mens dat blijft voortbestaan na de dood wordt bij Newton 'ziel' genoemd. Ik zal die term hier ook aanhouden.

rozenmotief en mijn bed met piepende veren onder het dikke, roze spreij dat door mijn oma is gemaakt. Mijn oma en ik hadden altijd zeer intieme gesprekken wanneer ik problemen had en zij is hier nu ook - ze zit op de rand van mijn bed met mijn favoriete pluchen beestjes om zich heen - op mij te wachten. Haar gerimpelde gezicht is vol liefde, zoals altijd. Na een tijd zie ik dat zij in werkelijkheid mijn gids Amephus is. Ik praat met Amephus over de verdrietige en gelukkige tijden van het leven dat ik zojuist heb afgemaakt. Ik weet dat ik fouten heb gemaakt, maar ze is zo vriendelijk tegen mij. We lachen en huilen samen wanneer ik mij alles herinner. Daarna discussiëren we over alle dingen die ik niet heb gedaan, maar die ik zou hebben kunnen doen in mijn leven. Maar aan het eind is alles goed. Ze weet dat ik moet uitrusten in deze mooie wereld. Ik ga ontspannen. Ik geef er niet om of ik ooit nog naar de aarde terug ga, want mijn echte thuis is hier.

'Hemelreis'

William-Adolphe Bouguereau

Klaarblijkelijk hebben de meer ontwikkelde zielen geen oriëntatie nodig in deze fase. Dit betekent niet dat de tien procent van mijn cliënten in deze categorie slechts in het voorbijgaan naar hun gids wuiven wanneer zij terugkomen van de Aarde. Iedereen wordt ter verantwoording geroepen voor zijn vorige leven. Ieder wordt beoordeeld op hoe hij zijn eigen levensrol heeft geïnterpreteerd en heeft gereageerd. Intakegesprekken voor de gevorderde zielen worden later afgenomen door meesterleraren. De minder ervaren entiteiten krijgen meestal speciale aandacht van de raadgevers, omdat een abrupte overgang van de fysieke vorm naar een spirituele vorm moeilijker voor hen is.³

De studiefase

Na deze fase gaat men op zoek naar de 'eigen groep'. Het is de groep van makkers met wie de ziel al gedurende vele levens te maken heeft. Na het feest der herkenning volgt het serieuze stuk, waarin gezamenlijk het afgelopen

bestaan bestudeerd wordt. Bij de casus hieronder heeft de cliënt haar groep gevonden en haar mentor, Karla. De locatie waar ze zijn is een soort tempel. Zij hebben een interessante manier van lezen, die ook terug te vinden is in de Harry Potter-boeken.

Dr. N.: Goed, wat doe je nu?

C: Karla leidt me naar de dichtstbijzijnde tafel en mijn vrienden groeten mij direct. Oh, het is zo goed om weer terug te zijn.

Dr. N: Waarom zijn juist deze mensen hier bij jou in de tempel?

C: Omdat we allemaal in dezelfde studiegroep zitten. Ik kan je niet vertellen hoe blij ik ben dat ik weer bij hen ben. (cliënt wordt afgeleid door deze scene en het duurt enkele minuten voor ik haar weer geconcentreerd krijg)

Dr. N: Kun je mij vertellen hoeveel mensen er nu in de bibliotheek met je samen zijn?

C: (pauzeert voor een mentale telling) Ongeveer twintig.

Dr. N: Zijn alle twintig hechte vrienden van je?

C: We zijn allemaal hier hecht met elkaar - ik ken ze al tijden. Maar vijf ervan zijn mijn beste vrienden.

Dr. N: Is iedereen binnen deze groep van twintig op hetzelfde leerniveau?

C: Euh ...bijna.. Sommigen zijn een beetje verder dan de rest.

Dr. N: Waar zou je jezelf plaatsen binnen de groep voor wat betreft kennis?

C: Rond het gemiddelde.

Dr. N: Voor wat betreft de lessen die je moet leren, waar ben jij in relatie tot je vijf beste vrienden?

C: Oh, we zijn ongeveer even ver - we werken veel samen.

Dr. N: Hoe noem jij hen?

C: (giechelt) We hebben koosnamen voor elkaar

Dr. N: Waarom gebruiken jullie bijnamen?

C: hmmm...om ons bestaan te definiëren. Wij beschouwen elkaar alsof wij aardse dingen vertegenwoordigen.

Dr. N.: Wat is jouw koosnaam?

C: Distel.

Dr. N: En dit vertegenwoordigt enkele van je persoonlijke eigenschappen?

C: (pauze) Ik... sta bekend om mijn scherpe ... reacties op nieuwe situaties in mijn rotaties (levenscycli).

Dr. N: Hoe heet de entiteit waaraan jij je het meest verwant voelt, en waarom?

C. (zacht gelach) Sproei. Hij geeft zich geheel in zijn rotaties...verdeelt zijn energie zo snel dat het alle richtingen op spettert, net als het water waar hij zoveel van houdt op Aarde.

Dr. N: Jouw familiegroep klinkt heel apart. Zou je mij kunnen uitleggen wat jij en je vrienden nu aan het doen zijn in deze bibliotheekomgeving?

C: Ik ga naar mijn tafel en we kijken allemaal naar de boeken.

Dr. N: Boeken? Wat voor soort boeken?

C: De levensboeken.

Dr. N: Beschrijf ze naar je beste kunnen voor mij.

C: Het zijn plaatjesboeken - dikke witte randen - vijf tot acht centimeter dik - vrij groot...

Dr. N: Open één van de levensboeken voor mij en vertel me wat jij en je vrienden aan tafel zien.

³ Newton, p. 62

C: (pauze, terwijl de handen van mijn cliënt samen komen en weer van elkaar afgaan, alsof ze een boek opent) Er is niet in geschreven. Alles wat we zien zijn levende plaatjes.

Dr. N: Bewegende beelden - anders dan foto's?

C: Ja, ze zijn multi-dimensionaal. Ze bewegen...verschuiven...vanuit een centrum van...kristal...dat verandert met reflecterend licht.

Dr. N: Dus de plaatjes zijn niet plat, de bewegende lichtgolven hebben diepte?

C: Dat klopt, ze zijn levend.

Dr. N: Vertel me hoe jij en je vrienden deze boeken gebruiken.

C: Nou, in het begin is niets gefocust wanneer het boek wordt geopend. Dan denken we aan iets wat we willen, het kristal verandert van donker naar licht en...stelt zich op. Dan zien we...in miniatuur...ons laatste leven en de alternatieven.

Dr. N: Hoe wordt tijd gehanteerd in deze boeken?

C: In frames...pagina's...tijd is samengevat door de levensboeken.

Dr. N: Ik wil nu niet te lang stil staan bij je vorige leven, maar werp een blik in het boek en vertel me wat je als eerste ziet.

C: Een gebrek aan zelfdiscipline in mijn laatste leven, wat mij nu ook bezig houdt. Ik zie mijzelf jong sterven, in een liefdesruzie - mijn dood was zinloos.

Dr. N: Zie je ook de toekomstige levens in de levensboeken?

C: We kunnen kijken naar de toekomstige mogelijkheden...alleen maar kleine gedeelten...in de vorm van lessen...de meeste van deze opties komen later aan bod met de hulp van anderen. Deze boeken zijn bedoeld om onze gedane acties te benadrukken.⁴

Uit de verslagen wordt duidelijk dat elke groep van verwanten een hele eigen stijl heeft. Een mooi, sjeuig voorbeeld van een groep die samenkomt, volgt hieronder.

'In de casus die volgt, heeft mijn cliënt net zijn laatste vorige leven als een Nederlands artiest die leefde in Amsterdam herbeleefd. Hij stierf op jonge leeftijd aan een longontsteking in 1841, rond de tijd dat hij erkenning begon te krijgen voor zijn schilderijen.⁵ We zijn net aangekomen bij zijn spirituele groep, wanneer mijn cliënt hardop begint te lachen.

Casus 21

Dr. N: Waarom lach je?

C: Ik ben terug bij mijn vrienden en ze maken het me moeilijk.

Dr. N: Waarom?

C: Omdat ik nog steeds mijn opzichtige schoenen met gespen draag en de fel groenfluwelen jas- met gele strepen aan de zijanten - ik begroet ze met mijn grote flodderige schilderschoed.

⁴ Newton, p. 97-100

⁵ Dit heb ik geprobeerd te traceren. Wouter Johannes van Troostwijk (1782-1810) voldoet aan een aantal kenmerken; hij stierf jong, was een Amsterdamse schilder en stond aan de vooravond van echt succes. Alleen stierf hij veel eerder dan 1841. Of hij longontsteking had heb ik niet kunnen vinden.

Dr. N: Ze maken gein over je omdat jij jezelf projecteert met deze kleren aan?

C: Je snapt het! Ik was zo ijdel wat betreft kleding en ik sloeg een goed figuur als artiest in de Amsterdamse uitgaansgemeente. Ik hield van deze rol en ik speelde hem goed. Ik wil niet dat het stopt.

Dr. N: Wat gebeurt er nu?

C: Mijn oude vrienden zijn om me heen en we praten over de stomiteiten van het leven. We plagen elkaar met hoe dramatisch het allemaal is op Aarde en hoe serieus we ons leven allemaal nemen.

Dr. N: Vinden je vrienden en jij het niet belangrijk om het leven op Aarde serieus te nemen?

C: Kijk, de Aarde is een groot toneelstuk- en dat weten we allemaal.

Dr. N: En jouw groep is het hier over eens?

C: Tuurlijk, wij zien onszelf als acteurs in een gigantische spektakelshow.

Dr. N: Hoeveel entiteiten zijn er in jouw clustergroep in de zielentwereld?

C: (Pauze)Nou, we werken met ... sommige anderen ... maar er zijn vijf van ons die erg hecht zijn.

Dr. N: En hoe noemen ze jou?

C: L..Lemm-nee, dat klopt niet - het is Allum ... dat ben ik.

Dr. N: Ok, Allum, vertel me over je hechte vrienden.

C: (lacht) Norcross ... hij is de grappigste ... hij is op zijn minst het meest luidruchtig.

Dr. N: Is Norcross de leider van jullie groep?

C: Nee, hij is gewoon het luidruchtigst. We zijn allemaal gelijk hier, maar we hebben onze verschillen. Norcross is bot en vooringenomen.

Dr. N: Echt? Hoe zou je zijn aardse gedrag dan beschrijven?

C: Oh, als zonder scrupules - maar niet gevaarlijk.

Dr. N: Wie is het rustigste en minst vooringenomen lid van jullie groep?

C: (vragend) Hoe kon je het raden - dat is Vilo.

Dr. N: Maakt deze eigenschap van Vilo hem het minst effectief als lid binnen jullie groep?

C: Waar heb je dat idee vandaan? Vilo komt met hele interessante ideeën over de rest van ons.

Dr. N: Geef mij een voorbeeld.

C: In mijn leven in Holland - het oude Nederlandse stel dat mij adopteerde nadat mijn ouders waren gestorven - ze hadden een hele mooie tuin. Vilo herinnert mij aan mijn schuld aan hen - dat het de tuin was die mij heeft laten schilderen - om het leven door de ogen van een artiest te zien...en wat ik niet heb gedaan met mijn talent.

Dr. N: Laat Vilo nog andere gedachten aan jou hierover los?

C: (verdrietig) Dat ik minder zou hebben moeten drinken en rondhangen en meer had moeten schilderen. Dat het mijn kunst was...die het punt bereikte om mensen te raken...(steekt zijn borst vooruit) maar ik wilde niet opgesloten zitten om al die tijd te schilderen.

Dr. N: Heb je respect voor Vilo's mening?

C: (met een diepe zucht) Ja, en we weten dat hij ons geweten is.

Dr. N: Dus, wat zeg je tegen hem?

C: Ik zeg: "Herbergier, bemoei je met je eigen zaken - jij had ook lol".

Dr. N: Was Vilo een herbergier?

C: Ja, in Holland. En verwickeld in een winstgevend zaakje, mag ik er aan toevoegen.

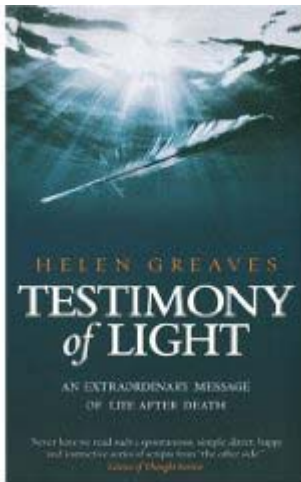
Dr. N: Vind je dat dit een fout was van Vilo?

C: (tegenspartelend) Nee...niet echt...we weten allemaal hoe hij verlies accepteerde om de arme mensen op de weg te helpen die voedsel en onderdak nodig hadden. Zijn leven heeft zin gehad voor anderen'.⁶

Wat valt op?

Er zijn meerdere boeken geschreven over het hiernamaals. Één daarvan is 'A Testimony of Light'- *an extraordinary message of life after death*'.⁷

Geschreven door een non, Helen Greaves. Hierin doet zij verslag van haar telepathische contact met haar goede vriendin en mede-non Frances Banks, die na haar dood uitvoerig beschrijft wat ze tegenkomt in het hiernamaals. Het boek levert mooi vergelijkingsmateriaal op voor Newton's 'Reis der Zielen'.

In beide boeken wordt het hiernamaals beschreven als een soort methodisch schoolsysteem. Na de dood doorloopt elke ziel een bepaald traject, wat nog het meeste lijkt op een evaluatie-proces temidden van je goedgezinde figuren. Zo heeft elke ziel één of meerdere mentoren en een groep verwante zielen die door verschillende levens heen tussentijds samenkomen, om te kijken wat ze van hun vorige leven hebben gemaakt. Als iemand zich sneller ontwikkelt, kan deze de groep op een gegeven moment ook verlaten om naar een groep of sfeer te gaan die 'verder' is. Het lijkt wel alsof het leerproces in strakker omliggende banen loopt dan hier op aarde. Tegelijkertijd is de vorm waarin alles gebeurt, veel diverser en lossier.

⁶ Newton, p. 131-133

⁷ 'A Testimony of Light- *an extraordinary message of life after death*' Rider, Ebury publishing, Random house, 2005. Het boek is (nog) niet vertaald in het Nederlands.

Frances Banks geeft in haar boek aan, dat hoe iemand innerlijk is, uiterlijk wordt in het hiernamaals. Daarnaast kan de omgeving zich tijdelijk vormen naar wensbeelden van de pas aangekomen zielen.⁸ Ook wat 'kleding' betreft kunnen ze zich naar keuze uitdossen, zoals bij Newton's casus van de (voormalige) Amsterdamse artiest te lezen is: in zijn frivole lievelingspakje van weleer arriveert hij bij zijn zielenmakers.

In vrijwel alle beschrijvingen in beide boeken valt het op dat de hoofdtoon van deze tussenfase tussen twee levens er één is van vrede/licht/liefde; heel zacht polsend wordt er teruggekeken, zaken worden wel benoemd, maar het is allemaal veilig en geborgen. Bij 'A Testimony of Light' wordt daarnaast door Frances Banks ook gewag gemaakt van het bestaan van duistere regionen, die ze 'schaduw van de dood' noemt. Hier dolen zielen rond die, vanwege hun (wan)daden op aarde, het licht letterlijk nog niet kunnen vinden of zien. Zo vertelt ze bijvoorbeeld over een vooraanstaande Nazi, die zelfmoord heeft gepleegd en na 20 jaar in de duistere sferen te hebben rondgedoold, in haar 'ziekenhuis' arriveert (waar zij na haar dood beland is, om mensen verder te helpen). Deze stap is mogelijk geworden omdat hij voor het eerst begonnen is met het onder ogen zien van de door hem begane wreedheden.⁹

In Newton's boek wordt nergens melding gemaakt van dergelijke nare regionen, waarschijnlijk omdat hij zich hier ook niet op gericht heeft bij zijn onderzoek. Ondanks de interessante verslagen in het boek, wordt hierdoor het totaalbeeld wel incompleet. In veel andere esoterische literatuur wordt onderscheid gemaakt tussen het aardse bestaan, de zielenwereld (ook het 'kamaloka' genoemd) en de geestelijke wereld.¹⁰ Juist de zielenwereld wordt gezien als de wereld waar de ziel als eerste komt, na zijn dood. Het is het gebied waar zielen ook door hun 'aardse' worstelingen heen

⁸ NB: In vrijwel alle wereldreligies is dit terug te vinden. Een mooi voorbeeld is te lezen in de Koran, met een beschrijving van het hiernamaals voor gelovigen waar: '*voor hun tuinen zijn, waar de rivieren onderdoor stromen. Telkens als zij daaruit met vruchten gevoed worden zeggen zij: <Dit kregen wij vroeger ook als levensonderhoud.> Het wordt hun zo gegeven dat het er precies op lijkt. Voor hen zijn er daar reingemaakte echtgenotes en zij zullen daar altijd blijven.*' (Koran, Soerat Al Bakara 25)

⁹ Greaves, p.50

¹⁰ Zie bijvoorbeeld bij de oude Egyptenaren, het boedhisme, het hindoeïsme en het (gnostieke) christendom.

moeten zien te komen, met alle emoties en frustraties die daarbij kunnen spelen.¹¹

'Hemel en Hel'
Jeroen Bosch

Aarde 2

Ter afsluiting een tekstgedeelte van een andere orde; minder eenduidig, meer Science Fiction achtig. Het is een kort stuk, waar Newton stilstaat bij wat door een deel van zijn cliënten 'Aarde 2' genoemd wordt. De wat verder ontwikkelde zielen (Newton deelt ze in in niveaus I t/m IV) worden daar getraind om zelf te leren creëren. Sommigen krijgen er ook mogelijkheden om zich sterker te verdiepen in een bepaalde (natuur)kracht of gevoel, door daar één mee te worden.

'Van wat ik kan vaststellen, wordt van zielen verwacht dat zij zich vertrouwd maken met de krachten van creatie tegen de tijd dat ze stevig in niveau III zitten. Werken met de fotosynthese van planten vindt plaats voordat studentenzielen

op het niveau komen om met organisch leven te werken. Mij is verteld dat de eerste training in creatie bestaat uit het leren van relatie tussen verschillende soorten materie om zo te leren hun energie te verenigen met verschillende waarden in de elementen. De vorming van vaste naar bewegende objecten van eenvoudig tot gecompliceerd is een lang en traag proces. Studenten worden aangemoedigd om kleine planetaire microwoonomgevingen te creëren voor een gegeven hoeveelheid organismen die zich kunnen aanpassen aan bepaalde leefcondities(....)veel van mijn cliënten willen echter niet praten over creatie. (....)

'Casus 22 praat over een Wereld van Veranderde Tijd om zijn korstondige planetaire studie uit te drukken. Voor iemand die in trance is, is dit de tijdloze mentale wereld die echte werkelijkheid is terwijl al het andere een illusie is die is gecreëerd voor verschillende voordelen. Andere cliënten van ongeveer hetzelfde niveau noemen dit hemellichaam 'De ruimte van transformatie' of gewoon 'kamers van herschepping'. Hier, zo wordt mij verteld, hebben zielen de mogelijkheid om hun energie te laten samenvoegen in levende en niet-levende dingen die worden gecreëerd om te leren en voor plezier. Een cliënt zei tegen mij: "ik denk aan wat ik wil en het gebeurt. Ik weet dat ik wordt geholpen. We kunnen alles zijn wat ons bekend is vanuit onze vorige ervaringen." Een ziel kan bijvoorbeeld een rots worden en de essentie leren van de dichtheid van rotsen, bomen voor rust en vredigheid, water voor de bewegelijkheid, vlinders voor vrijheid en schoonheid, walvissen voor kracht en onmetelijkheid. Mensen ontkennen dat deze acties een vroegere Aardse staat betreffen. Ik heb ook geleerd dat zielen vormeloos kunnen worden en geheel kunnen opgaan in een bepaald gevoel, zoals mededogen, om hun gevoeligheid aan te scherpen. Sommige cliënten vertellen dat zij mystieke natuurgeesten zijn geweest, waaronder ook folkloristische figuren zoals elfen, reuzen en zeemerminnen. Persoonlijke contacten met vreemde mythologische beesten worden ook genoemd. Deze verslagen zijn zo levendig dat het moeilijk is voor mij om ze slechts als metaforisch te bestempelen. Zijn de oude verhalen van vele rassen slechts bijgeloof? Ik heb het gevoel dat veel van onze legenden het gevolg zijn van prettige herinneringen van onze ziel van lang geleden aan andere plaatsen dan de Aarde'.¹²

Michael Newton

¹¹ Twee interessante artikelen hierover van reïncarnatietherapeute Marianne Carolus, zijn elders op de Zachariël website te lezen: *De rol van de ziel in reïncarnatietherapie* en *Gedachten over de verhouding tussen levenden en gestorvenen*.

¹² Newton, p. 169-170. (NB In zijn laatste zin maakt Newton een te rooskleurige analyse; legenden als weerslagen van 'prettige herinneringen?' er wordt vooral heel wat afgeslacht en gevochten. Allemaal voor het goede doel, dat wel, maar prettig lijkt het me niet)